

РЕШЕНИЕ

№ 7077

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Владова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **10384** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 229 – 236 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1
от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на директора на Комисия за финансов надзор
(КФН) срещу решение № 104 от 13.08.2012г. на СРС, НК, 93 състав по нахд №
13900/2010г., с което е отменено изцяло наказателно постановление № Р – 10 – 272 от
04.10.2010г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление
„Застрахователен надзор“, с което е наложена имуществена санкция в размер на 2000
лв. на основание чл. 319 ал. 2, пред. второ от КЗ за извършено нарушение на чл. 107
ал. 1 от КЗ на [фирма].

С жалбата жалбоподателят иска да се отмени решението на първоинстанционния съд,
като постановено в противоречие със закона, а именно твърди, че неправилно
първоинстанционният съд е приел, че не е установен по несъмнен начин факта, че към
11.09.2009г. застрахователят е имал цялата нужна информация да се произнесе по
предявената претенция. Твърди, че този факт е неотносим към вмененото на
застрахователя нарушение, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 107 ал. 1 от КЗ той е
длъжен да се произнесе в законоустановения срок. Иска оспореното решение да
бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се потвърждава НП.

Ответникът по касация [фирма] редовно призован не изпраща представител в

открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

СГП, чрез представителя си прокурор Костов, изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение – законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Оспореното първоинстанционно решение е правилно като краен резултат.

Видно от приложените по делото материали е, че е съставен акт за установяване на административно нарушение на 06.04.2010г., извършено от ответника по касация към дата 11.09.2009г. Това е така, тъй като нарушението е извършено чрез бездействие непроизнасянето на застрахователя по застрахователна претенция в срока по чл. 107 ал. 1 от КЗ. Когато нарушението е извършено чрез бездействие, то създава трайно състояние на извършване на нарушението, което приключва с преустановяването му. В тази връзка настоящият състав намира, че началният момент, в който е извършено нарушението е моментът, в който за задълженото лице е съществувало задължение да действа – в случая да се произнесе, а то не е извършило това действие, като в конкретния случай този момент е датата 11.09.2009г., като и това е датата на която следва да се счита за първи път извършено нарушението. Безспорно установено е и че за така установеното административно нарушение е съставен АУАН с дата 06.04.2010г. и е съставено НП с дата 04.10.2010г..

Въз основа на жалба на нарушителя е образувано административно наказателно производство по нахд № 13900/2010г. на СРС, НК, 93 състав. Т.е. има образувано административно наказателно производство.

Първоинстанционния съд се е произнесъл с решение от 13.08.2012г. по така образуваното административно наказателно производство. Към момента на постановяване на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност. Към момента на съдебното заседание от 30.11.2012г. и към момента на постановяване на това решение обаче е изтекла предвидената в закона абсолютна давност. Поради горното настоящият състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само и единствено относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ.

Чл. 11 от ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

Във връзка с горното настоящият касационен състав намира решението на първоинстанционния съд е правилно като краен резултат по съображенията изложени по- долу.

На първо място чл. 11 от ЗАНН препраща към общата част на НК по въпросите касаещи вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в самия ЗАНН не се предвижда друго.

Във връзка с давността ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влезнал в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административно наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34 ал. 1 и 3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административно наказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е две години, а абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК) е три години от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящият състав намира, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки простъпки, а именно престъпленията и няма логика за по леки простъпки – административните нарушения – да бъде изключена. В случай, че се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

На последно място, тъй като нормата на чл. 80 ал. 1 т. 5 вр. чл. 81 ал. 3 са материално правни норми, които действат занапред, съдът намира, че изменената абсолютна давност (ДВ бр. 26 от 2010г.) не е приложима в конкретния случай, а би била приложима за деянията извършени след датата на влизане в сила на изменението по посочените разпоредби.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият състав констатира, че към момента на постановяване на първоинстанционното решение абсолютната давност не е била изтекла, но към момента на постановяване на това решение тя е изтекла, а именно абсолютната давност е изтекла на 11.09.2012г. С оглед на това, тъй като първоинстанционният съд

е отменил атакуваното НП по съображения различни от изложените в това решение, настоящият състав намира, че първоинстанционното решение е правилно само като краен резултат.

Воден от горното съдът счита, че оспореното решение от 13.08.2012г. на СРС, НК, 93 състав по нахд № 13900/2010г. е правилно като краен резултата и следва да бъде оставено в сила.

Във връзка с това на основание чл. 221 от АПК съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 104 от 13.08.2012г. на СРС, НК, 93 състав по нахд № 13900/2010г., с което е отменено изцяло наказателно постановление № Р – 10 – 272 от 04.10.2010г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 319 ал. 2, пред. второ от КЗ за извършено нарушение на чл. 107 ал. 1 от КЗ на [фирма].

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: